

Ο φρικτός θάνατος του Σαρακηνού

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πρωτ. Γεωργίου Δορμπαράκη

«Γέροντα, πάλι μας αφήνεις;» του είπε με αγαθή διάθεση ο νεαρός καλόγερος, θέλοντας να πειράξει λίγο τον αββά Ιανθο. «Τόσο πολύ δεν μας αγαπάς πιά και κάθε λίγο και λιγάκι μας εγκαταλείπεις;»

Χαμογέλασε πλατιά ο αββάς. Χαιρόταν να βλέπει τα νεαρά καλογέρια του μοναστηριού να τον πλησιάζουν με άνετη διάθεση, χωρίς να κρατούν απέναντί του τυπικές αποστάσεις. Μπορεί να ήταν γέροντας στην ηλικία, αλλά η όλη βιοτή του στο μοναστήρι δεκαετίες τώρα έκανε τους πάντες να τον θεωρούν τόν δικό τους

άνθρωπο'. Ισως ήταν το γλυκό του χαμόγελο, η συγκαταβατικότητα που επιδείκνυε σε όλους, ακόμη κι η διακριτική σοβαρότητά του, η οποία εξέπεμπε μία τέτοια συμπάθεια που έλκυε τους άλλους σαν μαγνήτης.

Ήταν ένα παράδοξο αυτό που συνέβαινε με τον άγιο αυτόν αββά. ΄Αφενός παρουσίαζε μία ασκητικότητα και αυστηρότητα ως προς τον εαυτό του, που έφθανε κάποτε μέχρι σημείου σκληρότητας τέτοιας που τον παρακαλούσαν ορισμένοι μοναχοί να μετριάσει την ασκητική του διαγωγή, αφετέρου η καρδιά του ήταν τόσο τρυφερή, ώστε όλοι ένωθαν μαζί του σαν να τους αγκάλιαζε η ίδια η μάνα τους. Μα αυτή είναι η λογική της χριστιανικής άσκησης: υποπιάζει κανείς, κατά τον απόστολο, το σώμα του και το δουλαγωγεί, για να γίνει δόκιμος ενώπιον του Κυρίου. Τα ανθρώπινα πάθη δεν αντιμετωπίζονται με το σείς και το σάς'. ΄Απαιτούν δόσιμο αίματος, προκειμένου να καθαρίσει το έδαφος από τα αγκάθια του εγωϊσμού και να φυτρώσει το ωραιότερο άνθος της χάρης του Θεού, η ίδια η αγάπη. Η αγάπη του λοιπόν και η ευγένεια του χαρακτήρα του είχαν σμιλευτεί κάτω από την σμίλη της αδιάκοπης μέριμνάς του πώς αρέσει τώ Κυρίω'. Σκληρός με τον εαυτό του, ανεκτικός και ανοικτός με τους άλλους. Να η εικόνα του αββά Ιανθου μέσα στο μοναστήρι του οσίου Θεοδοσίου του κοινοβιάρχου στους Αγίους Τόπους της γής αυτής.

Εδωσε την ευχή στον νεαρό που τον ρώτησε κι απάντησε σαν να ΄παιρνε σοβαρά τα λόγια του: Ο Θεός γνωρίζει πόσο σας αγαπώ, παιδί μου. Κι ακριβώς επειδή σας αγαπώ τόσο, παίρνω ευλογία κάθε μήνα για να αποσυρθώ μερικές ημέρες στην έρημο. Στην ηλικία μου είναι απαραίτητη αυτή η απομόνωση, να μιλήσω μόνος μόνω Θεώ, να προσευχηθώ απερίσπαστος για σας και για όλον τον κόσμο. Η έρημος, παιδί μου, μοιάζει σαν την καρδιά στον ανθρώπινο οργανισμό. Οπως το αίμα περνάει κάθε φορά από εκεί, για να φιλτραριστεί, να ανανεωθεί, να διοχετευθεί με καινούργια δύναμη στο σώμα μας, έτσι συμβαίνει και μ' αυτήν για εκείνον που ξέρει να την αξιοποιήσει. Η έρημος μας ανανεώνει και μας στέλνει καινούργιους πίσω στο μοναστήρι. Θα το δείς κι εσύ αργότερα, όταν ο ίδιος ο εαυτός σου θα ζητήσει μία τέτοια κίνηση και θα το επιβεβαιώσει ο άγιος ηγούμενος'.

Ευλόγησον, αββά', είπε με σεμνότητα ο καλόγερος, και να εύχεσαι για μένα'.

Ο αββάς Ιανθος χωρίς βιασύνη και με μυστική χαρά στην καρδιά του πήρε τα χρειαζούμενα γι' αυτό που έκανε χρόνια τώρα, την για λίγες μέρες απόσυρσή του, και με το κατευώδιο του ηγουμένου προχώρησε στον Κουτιλά, την έρημο που στις σπηλιές της δεχόταν τους αναχωρητές, οι οποίοι με βαθύ έρωτα προς τον Θεό ανέπεμπαν τους αλαλήτους στεναγμούς της καρδιάς τους προς Αυτόν και τον αδαμιαίο θρήνο τους όχι μόνο για τις δικές τους αμαρτίες, αλλά πολύ περισσότερο

για τις αμαρτίες του σύμπαντος κόσμου. Αυτό που ζούσε κι ο αββάς Ίανθος τις ημέρες και τις νύκτες εκείνες δεν μπορούσε να περιγραφεί με λόγια. Οι επισκέψεις της χάρις του Θεού ήταν μερικές φορές τόσο δυνατές, ώστε εκείνες τις ώρες νόμιζε πως η καρδιά του δεν θα αντέξει και θα σπάσει. Το σύνηθες όμως ήταν να στέκει γονατιστός η κι εντελώς μπρούμυτα και με δάκρυα στα μάτια να παρακαλεί διαρκώς τον Κύριο να τον ελεήσει. Κύριε Ίησού Χριστέ, ελέησόν με, Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον με επαναλάμβανε αδιάκοπα μέσα στην καρδιά.

Εφτασε κι η τελευταία ημέρα της διαμονής του. Η προσευχή του παρατάθηκε όλη την νύκτα, μέχρις ότου ο ήλιος φώτισε με τις ακτίνες του την άγια κατοικία του. Ο Κουτιλάς έπρεπε για μία ακόμη φορά – η ίσως και τελευταία; σκέφτηκε – να αφηθεί πίσω του. Ηδη άρχισε πριν την αναχώρηση να την νοσταλγεί.

Μά, τι 'ναι αυτές οι φωνές και η φασαρία;' αναρωτήθηκε ξαφνικά, τεντώνοντας το αυτί του να καταλάβει τι γίνεται. 'Ανασηκώθηκε και βγήκε από την σπηλιά. Στην έρημο τέτοιες φωνές και τρανταχτά γέλια;' Δεν άργησε να καταλάβει. Μια ομάδα Σαρακηνών ληστών, καμιά δεκαριά στον αριθμό, ανέβαινε το βουνό χαχανίζοντας με απόλυτη αίσθηση της κυριαρχίας του χώρου. Δεν πολυκαταλάβαινε τι έλεγαν, αλλά φαινόταν ότι τα λόγια τους ήταν λόγια προκλητικά, γιατί τους έκαναν να τραντάζονται από τα γέλια.

Μια στιγμή ο ένας τους σταμάτησε απότομα. Άρχισε να δείχνει αγριεμένος με το δάχτυλό του στους άλλους τον αββά που στεκόταν σε μικρή σχετικά απόσταση από αυτούς στο άνοιγμα της σπηλιάς. Κάτι είπε στους άλλους που ακούστηκε σαν βρισιά κι άρχισε να προχωρεί γρήγορα και απειλητικά προς το μέρος του. Η διάθεσή του δεν άργησε να φανεί. Έρχόμενος προς τον Γέροντα γύμνωσε το ξίφος του με σκοπό να τον σκοτώσει. Λίγα μέτρα και ο αββάς θα ήταν ένα παρελθόν για τον κόσμο τούτο.

Ο αββάς μεταρσιωμένος από την ολονύκτια προσευχή δεν έδειξε να ταραζείται ιδιαίτερα. Αλλωστε πολύ συχνά παρακαλούσε τον Κύριο να τον πάρει από την ζωή αυτή, για να βρεθεί μια ώρα αρχύτερα κοντά Του. Κι αν δεν ήταν η αίσθηση της αμαρτωλότητάς του να τον συγκρατεί, γιατί ένωθε ότι δεν είχε βάλει καν αρχή μετανοίας, θα θεωρούσε την έξοδό του ως την μεγαλύτερη ευλογία του Θεού.

Ο Γέροντας Ίανθος βλέποντας με συμπόνια την κατάντια του πλάσματος του Θεού που ερχόταν σαν χάρος να του αφαιρέσει την ζωή, ύψωσε το βλέμμα του στον ουρανό. Κύριε Ίησού Χριστέ, γεννηθήτω το θέλημά Σου' είπε και προσπάθησε να αντιμετωπίσει μία φυσική δειλία που είδε να ανεβαίνει στην καρδιά του.

«Κύριε, ελέησον!» αναφώνησε όμως όχι με δειλία αλλά με τρόπο αυτήν την φορά.

Αυτό που συνέβη ξεπερνούσε κάθε όριο φαντασίας του. Τον έκανε να παγώσει και να μην μπορεί ούτε να προσευχηθεί, αλλ' ούτε και να κουνήσει από την θέση του. Το ίδιο κι ακόμη περισσότερο συνέβη και με τους άλλους Σαρακηνούς. Ο ίδιος με του Γέροντα τρόμος ζωγραφίστηκε ανάγλυφα στα πρόσωπά τους. Κανένας φακός δεν θα μπορούσε να αποτυπώσει το τι διαδραματίστηκε στην στιγμή.

Την ώρα που με λίγες δρασκειλές ακόμη ο δαιμονοκίνητος Σαρακηνός θα έσφαζε τον αββά άνοιξε ευθύς η γή μπροστά του και τον κατάπιε. Το μόνο που ακούστηκε ήταν ένα φοβερό βουητό της σχισμένης γής και η απελπισμένη και τρομοκρατημένη κραυγή του Σαρακηνού. Η ίδια η γή κατάπιε τον δαίμονα. Μετά τίποτε.

Για αρκετή ώρα δεν κουνιόταν κανείς. Ο Γέροντας με σταυρωμένα τα χέρια παρακολουθούσε και προσευχόταν. Οι Σαρακηνοί σαν να 'χαν πετρώσει στην θέση τους. Ξαφνικά, σαν να ήταν όλοι συνεννοημένοι χωρίς καμμία άχνα έκαναν μεταβολή και εξαφανίστηκαν τρέχοντας.

Ο αββάς γονάτισε και με δάκρυα άρχισε να δοξολογεί τον Κύριο για την σωτηρία του. Ο Κύριος του είχε παρουσιαστεί όχι μόνο με την γλυκύτητα της χάρης Του τις ώρες της προσευχής, αλλά με τρόπο τώρα εντελώς φυσικό και ορατό. Τα πόδια του σαν να πήραν φτερά και κατάπιαν γρήγορα την απόσταση μέχρι το μοναστήρι. Το δόξα Σοι ο Θεός' έγινε έκτοτε η διαρκής επωδός της ζωής του ίδιου αλλά και όλου του μοναστηριού. Στο πρόσωπο του Ιανθου οι καλόγεροι είδαν την ζωντανή παρουσία του Θεού τους. Ζή Κύριος ο Θεός' έλεγαν και ξανάλεγαν χωρίς σταματημό.

Πηγές: Ιωάννου Μόσχου, Λειμωνάριον, κεφ. 99.- synodoiporia.blogspot.gr